

om denne Sag, sagde han udtryffeligt: Man kan ikke stille det Forlangende, at man skal gaa ind paa Noget, som man ikke anser for værende til Hærens Lærv, for foreneligt med Hærens Disciplin. Det kan man ikke forlange, sagde den høitærede Minister udtryffeligt den Gang. Den høitærede Minister kan derfor heller ikke vente af os, at vi skulle høre os for hans afvigende Anskuelse uden lige over for den eneste egentlig afgjørende Grund, nemlig at det vides, at i det Mindste den overveiende Del af Hærens Jurisdiktionschefer og høiere Befalingsmænd virkelig føle Betryggelse i Loven, betragtet som Helhed. En Udtalelse herom vil for mig være en fuldstændig tilstrækkelig Grund til at høre min Anskuelse og stemme i Overensstemmelse med den høitærede Ministers Ønsker. (Bust: Det er altsaa kun de høiere Officerers Mening, De lægger Vægt paa?) Det ærede Medlem spørger mig, og jeg skal da svare: Ja; dersom Hærens høiere Befalingsmænd og Jurisdiktionschefer tro, at Disciplinen kan hævedes efter den høitærede Ministers Lovforslag og hævedes paa en human og retfærdig Maade lige over for Individierne, skal jeg stemme derfor. Jeg har den Liltro til Hærens høiere Befalingsmænd og Jurisdiktionschefer, at de ingenlunde ville glemme det sidste af de nævnte to Hensyn, og dersom deres Udtalelser komme til at gaa i den Retning, høier jeg min Anskuelse, og saa høier jeg mig for rette Vedkommende, nemlig dem, der skulle søge Loven gennemført.

Jeg skal endnu tilføje en enkelt Bemærkning, nemlig den, at forskellige Medlemmer her i Salen have rettet den Forespørgsel til mig, om jeg ikke skulde være tilbøjelig til at tage de Forslag tilbage, som jeg har været med til at stille, da det dog er aabenbart, at naar Stemningen her hos Folkethingets Flertal er imod dem, og naar den høitærede Minister ikke vil gaa ind paa dem, er der ikke megen Sandhynlighed for at faae dem vedtagne. De Forhandlingene, der have fundet Sted, siden jeg igaar havde den Ære at tale, have nu rigtignok vist mig, at den høitærede Minister ikke er tilbøjelig til at gaa ind paa mine Forslag, og der er heller ikke kommet mange Stemmer fra Flertallet, som ere gaaede i den Retning, jeg har ønsket; men jeg ser mig dog derfor ikke i Stand til paa nogen mulig Maade at tage disse mine Forslag tilbage. Marsagen kan ikke forundre Nogen og vistnok mindst den høitærede Minister. Jeg anser det for meget gavnligt, at disse Forslag ere bleve stillede, at de ere bleve diskuterede, og at de fremdeles fastholdes til det Sidste, thi det er den eneste Maade, hvorpaa det kan træde klart frem for Alle her i Salen, at det er fuldt Alvor, naar vi stille dem. Jeg er nu tillige i Besiddelse af en Egenstabs, som man i Reglen bebrejder mig som en Feil, og det er den, at jeg altid tror godt

om mine Modstandere. (Th. Nielsen: Det er ikke nogen Feil!) Jeg siger ogsaa kun, at det er Noget, der bebrejdes mig som en Feil. Naar jeg nu anvender dette paa vore hidtil førte Forhandlingene i Udvalget og Thinget om denne Sag, skal jeg sige, at jeg tror om det ærede Udvalgsflertal, at det vil Disciplinen i Hæren lige saa vel som jeg, og jeg tror ogsaa, at de Medlemmer af Flertallet, som have havt Leilighed til at forhandle med Mindretallet i Udvalget, have en bestemt Følelse af, at vi ingenlunde ønske at se Disciplinen i Hæren hævet paa Individernes Beføstning; det tror jeg, og derfor kan jeg her ikke Andet end indskyde en lille Bemærkning. Det nytter ikke, naar vi ville stræbe hen mod det Maal, som de Herrer anse for det ønskelige, nemlig at faae en Straffelov, hvor der er færre af, hvad De anser for de haarde Straffearter, da at gaa den Vej, som man saa tidt er gaaet i denne Diskussion, nemlig kun at se paa Forholdene udenfor vort eget Land; det gjælder tvertimod om at se paa Forholdene i vort eget Land. Jeg anser alle disse Argumenter, der ere hente fra Sverrig, Norge, Tydskland, Frankrig, for fuldstændig uimelige. Det er mig klart, at man ikke kan hente Argumenter med Hensyn til Straffeloven fra Forhold og Hærorordninger, der ere saa fuldstændig forskellige fra vore. Jeg tror ogsaa, at enhver af de Herrer vil indrømme mig, at dersom man, for at bruge et Paradox, vilde stille det Forlangende til Grønlanderne, at de skulde gaa ligesaa nøgne og blottede som f. Ex. de italienske Lagaroner, vilde man finde det meget urimeligt, naar man ikke som Betingelse samtidig gav dem Sydens Barne i Stedet for Nordpolens Is. Jeg for min Person anser det imidlertid for ligesaa urimeligt at forlange, at vi hos os skulde staa nøgne og blottede for kortvarige Straffemidler, naar man ikke samtidig giver det, som er en Betingelse for de kortvarige Straffes Afkaffelse, nemlig en Organisation, der gjør det tilladeligt at undvære dem. Det, som det derfor maa gjælde om for de Herrer, er snarest muligt at søge Hærens Ordning bragt ind i en saadan Retning, at deres Ønskers Maal kan opfyldes. De Herrer ville have set, at der i Tidens Løb har været mange Forslag fremsatte af Krigsbestyrelserne, som have sigtet til at bringe os ind paa denne Vej, men de ere alle bleve forkastede. Dog, jeg skal ikke gaa ind paa Enkeltheder desangaaende; jeg skal ikke oprippe gamle Historier, jeg tror, at de fleste af de Herrer nok vide, hvortil jeg sigter. Men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at vi have et Exempel i vore egne Forhold, som randt mig i Hu, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Naavn) før talte, og som i høi Grad beviiser, hvilken Betydning det har med Hensyn til Antallet af Individernes Forseelser og som Følge deraf ogsaa med Hensyn til Befkaffenheden af de